

И лъвътъ си намѣрилъ работа: въ горещината, когато Герасимъ подрѣмвалъ, той пазѣлъ магаренцето му.

Миналъ керванъ съ пѣтници, видѣли това и разказали на всѣкого, кого де видѣли. Веднага отъ разни мѣста почнали да идватъ любопитни хора: искало имъ се да видятъ, какъ живѣятъ бѣдниятъ старецъ съ магаренцето и лъва, който не ги нападалъ. Всички видѣли това, всички се чудѣли и разпитвали Герасима:

— Открий ни, молимъ, съ каква сила правишъ това? Навѣрно, ти не си простъ човѣкъ, а нѣкой магьосникъ? А Герасимъ отговарялъ:

— Азъ съмъ каго всички хора, дори и по-глупавъ отъ тѣхъ, защото не можахъ съ хора да живѣя и дойдохъ въ пустинята.

— Защо постѣпи тѣй глупаво?

— Исахъ да раздѣля богатството си на хората, за да бждатъ щастливи, а вмѣсто това, тѣ се изпокараха.

На всички се видѣло чудно, дето лъвътъ пази магаренцето.

— Хайде да поживѣемъ тукъ нѣколко дни, рекли си тѣ, и да видимъ, какъ става това.

И останали тамъ трима души.

Старецътъ се съгласилъ да останатъ при него, ала имъ казалъ:

— Не е хубаво трима да живѣятъ на гърба на едного. Всички трѣбва да работимъ, иначе ще се изпокараме и азъ ще се принудя да избѣгамъ отъ васъ.

И тримата се съгласили на това прѣдложение.

На другия день се случило нещастие. Когато всички били заспали, заспалъ билъ и лъвътъ и не чулъ, какъ миналъ керванъ разбойници, хвърлили примка на магарето и го откраднали

V.

На утрината хората се събудили и гледатъ, че лъвътъ спи, а магарето нѣма.

Тѣ казали на Герасима:

— Ето, ти доживѣ да видишъ това, което се слѣдваше. Звѣрътъ всѣкога си остава звѣръ. Бързо ставай да видишъ, че лъвътъ е изялъ магарето ти и е заровилъ коститѣ му, навѣрно, нѣйде въ пѣска.

Излѣзълъ Герасимъ отъ дупката си и видѣлъ тъкмо туй, както тримата гости му думали. Нажалилъ се ста-